DOMSTOLENS DOM

6. marts 2001 *

I sag C-273/99 P,

Bernard Connolly, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, London (Det Forenede Kongerige), ved advokaterne J. Sambon og P.-P. van Gehuchten, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 19. maj 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-203/95, Connolly mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 83, og II, s. 443), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valsesia og J. Currall, som befuldmægtigede, bistået af advokat D. Waelbroeck, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og V. Skouris samt dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen og N. Colneric,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer

justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 12. september 2000,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. oktober 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. juli 1999 har Bernard Connolly i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat

appel af dom afsagt den 19. maj 1999 af Retten i Første Instans i sag T-203/95, Connolly mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 83, og II, s. 443, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten ikke gav Connolly medhold i det annullationssøgsmål, som han havde anlagt til prøvelse af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. september 1995 om at suspendere ham fra tjenesten fra den 3. oktober 1995 og tilbageholde halvdelen af hans grundløn (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 I artikel 11 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) fastsættes:

»Tjenestemanden skal i udøvelsen af sin tjeneste og i sin adfærd udelukkende lade sig lede af Fællesskabernes interesser; han må hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering, myndighed, organisation eller person uden for sin institution.

Tjenestemanden kan ikke uden ansættelsesmyndighedens samtykke fra en regering eller fra anden side uden for den institution han tilhører, modtage titler, ordner, æresbevisninger, begunstigelser, belønninger, gaver eller vederlag af nogen art, bortset fra sådanne, der tildeles for tjenester før udnævnelsen eller for tjenester under en orlov til aftjening af værnepligt eller anden national tjeneste.«

3 I vedtægtens artikel 12 bestemmes det:

»Tjenestemanden skal afholde sig fra enhver handling, især enhver offentlig meningstilkendegivelse, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver.

[...]

Hvis tjenestemanden påtænker mod eller uden vederlag at udøve en bibeskæftigelse eller overtage et hverv uden for Fællesskaberne, skal han indhente ansættelsesmyndighedens samtykke. Dette samtykke gives ikke, hvis beskæftigelsen eller hvervet kan få skadelig indflydelse på tjenestemandens uafhængighed eller skade Fællesskabernes arbejde.«

4 I vedtægtens artikel 17, stk. 2, fastsættes:

»Tjenestemanden kan hverken alene eller i samarbejde med tredjemand, uden samtykke fra ansættelsesmyndigheden, offentliggøre eller lade offentliggøre tekster, der vedrører den virksomhed, som udøves af Fællesskaberne. Dette samtykke kan kun nægtes, såfremt den påtænkte offentliggørelse vil kunne skade Fællesskabernes interesser.«

5 I vedtægtens artikel 88, stk. 1, hedder det:

»Såfremt en tjenestemand af ansættelsesmyndigheden påstås at have begået en alvorlig forseelse, hvad enten det drejer sig om et brud på hans tjenestepligter eller om en overtrædelse af almindelige retsregler, kan ansættelsesmyndigheden straks suspendere ham fra tjenesten.«

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten

6 De faktiske omstændigheder er i den appellerede dom sammenfattet således:

»2 På tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder var sagsøgeren, Bernard Connolly, tjenestemand i lønklasse A4, løntrin 4, og chef for kontor 3 'EMS, medlemsstaternes og Fællesskabets monetære politik' under Direktorat D 'Monetære spørgsmål' i Generaldirektoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender.

3 Den 24. april 1995 indgav Connolly i henhold til vedtægtens artikel 40 en ansøgning om tjenestefrihed af personlige årsager uden løn for en periode af tre måneder fra den 3. juli 1995. Kommissionen tilstod ham denne tjenestefrihed ved afgørelse af 2. juni 1995.

4 Ved skrivelse af 18. august 1995 anmodede Connolly om at genindtræde i Kommissionens tjeneste ved udløbet af sin tjenestefrihed af personlige årsager. Ved afgørelse af 27. september 1995 lod Kommissionen ham genindtræde i sin stilling fra den 4. oktober 1995.

5 Connolly offentliggjorde under sin tjenestefrihed af personlige årsager en bog med titlen *The Rotten Heart of Europe. The Dirty War for Europe's Money* uden at ansøge om forudgående samtykke som foreskrevet i vedtægtens artikel 17, stk. 2.

6 I begyndelsen af september, navnlig mellem den 4. og den 10. september 1995, blev der offentliggjort en række artikler om denne bog i den europæiske presse, og især i den britiske presse.

7 Ved skrivelse af 6. september 1995 meddelte generaldirektøren for personale og administration i sin egenskab af ansættelsesmyndighed sagsøgeren sin afgørelse om at indlede disciplinærforfølgning mod ham for overtrædelse af vedtægtens artikel 11, 12 og 17 og indkaldte i medfør af vedtægtens artikel 87 sagsøgeren til en forudgående høring.

8 Den 12. september 1995 fandt der en første høring af sagsøgeren sted, hvorunder han fremlagde en skriftlig erklæring, hvoraf det fremgik, at han ikke ville besvare nogen spørgsmål, uden at han forinden var blevet informeret om, hvilke overtrædelser han skulle have begået.

9 Ved skrivelse af 13. september 1995 indkaldte ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 87 på ny sagsøgeren, for at han kunne blive hørt, og meddelte ham, at de påtalte overtrædelser bestod i offentliggørelsen af bogen, offentliggørelsen i avisen *The Times* af uddrag af bogen samt de af sagsøgeren afgivne udtalelser under et interview offentliggjort i samme avis, uden at sagsøgeren havde indhentet forudgående samtykke hertil.

10 Den 26. september 1995 afviste sagsøgeren under den anden høring at besvare de spørgsmål, som blev stillet ham, og fremlagde en skriftlig

erklæring, hvori han gjorde gældende, at han mente at have været berettiget til at offentliggøre en bog uden forudgående samtykke, idet han havde tjenestefrihed af personlige årsager uden løn, da han gjorde det. Han tilføjede, at ansvaret for offentliggørelsen af uddrag af bogen i pressen påhvilede hans udgiver, og at han fejlagtigt var blevet tillagt visse af udtalelserne i interviewet [...]

11 Den 27. september 1995 besluttede ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 88 at suspendere Connolly fra tjenesten fra den 3. oktober 1995 og at tilbageholde halvdelen af hans grundløn under suspensionen. Denne afgørelse er begrundet således:

'Bernard Connolly har været tjenestemand ved Kommissionen siden den 14. august 1978 og er chef for kontor II.D.3 (EMS, medlemsstaternes og Fællesskabets monetære politik). Han har haft tjenestefrihed af personlige årsager siden den 3. juli 1995 i en periode på tre måneder.

Bernard Connolly har skrevet og offentliggjort en bog med titlen *The Rotten Heart of Europe*, som der er offentliggjort uddrag af i avisen *The Times*, uden forinden at have ansøgt om og opnået samtykke fra ansættelsesmyndigheden i overensstemmelse med vedtægtens artikel 17.

Denne bog er en offentlig tilkendegivelse — uden samtykke — af en grundlæggende uenighed i den af Kommissionen førte politik og af en modstand mod denne politik, som Bernard Connolly havde til opgave at gennemføre.

Bernard Connolly kunne ligeledes have tilsidesat de forpligtelser, som påhviler ham i medfør af vedtægtens artikel 11 og 12.

De ovenfor anførte forhold, som gøres gældende mod Bernard Connolly, omhandler en alvorlig forseelse og begrunder, at der indledes disciplinær forfølgning.

Bernard Connolly har i en skrivelse af 18. august 1995 angivet, at han ønskede at genindtræde i Kommissionens tjeneste den 2. oktober 1995 ved udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager. Kommissionen har ved afgørelse af 27. september 1995 efterkommet hans ansøgning og ladet ham genindtræde i sin stilling, som var forblevet ledig.

Det bestemmes i vedtægtens artikel 88, at såfremt en tjenestemand af ansættelsesmyndigheden påstås at have begået en alvorlig forseelse, kan ansættelsesmyndigheden straks suspendere ham fra tjenesten. Afgørelsen om tjenestemandens suspension skal præcisere, om tjenestemanden i den periode, hvor han er suspenderet, fortsat skal modtage sit vederlag, eller hvilken del der skal tilbageholdes af vederlaget.

Den graverende karakter og arten af de ovenfor anførte beskyldninger om en alvorlig forseelse i forbindelse med Bernard Connolly's officielle stilling gør hans tilstedeværelse i Kommissionens tjeneste uhensigtsmæssig, indtil den disciplinære undersøgelse er afsluttet, og begrunder, at han suspenderes i overensstemmelse med vedtægtens artikel 88.

[...]'

[...]

12 Den 4. oktober 1995 besluttede ansættelsesmyndigheden at indbringe sagen for Disciplinærrådet i overensstemmelse med artikel 1 i bilag IX til vedtægten.

13 Ved skrivelse af 18. oktober 1995, registreret på Kommissionens Generalsekretariat den 27. oktober 1995, indbragte sagsøgeren en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, til ansættelsesmyndigheden over Kommissionens afgørelser om at indlede en disciplinærsag og om at rejse sag for Disciplinærrådet, samt over afgørelsen om at suspendere ham fra tjenesten [...]

[...]

20 Ved skrivelse af 27. februar 1996 underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at hans klage af 27. oktober 1995 var blevet stiltiende afvist.«

7 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 27. oktober 1995 har Connolly anlagt sag, hvorunder han har nedlagt følgende påstande:

— Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 6. september 1995 om at indlede en disciplinærsag, den anfægtede afgørelse og afgørelsen af 4. oktober 1995 om at indbringe sagen for Disciplinærrådet annulleres.

— Kommissionen dømmes til at betale sagsøgeren et beløb på 750 000 BEF for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som denne har lidt som følge af den pressekampagne og de ærekrænkende udtalelser, han har været genstand for.

— Dommens konklusion offentliggøres for Kommissionens regning i følgende dagblade: *The Times, The Daily Telegraph* og *The Financial Times.*

8 Efter afslutningen af disciplinærsagen traf ansættelsesmyndigheden den 16. januar 1996 efter udtalelse fra Disciplinærrådet afgørelse om at fjerne Connolly fra tjenesten uden frakendelse eller nedsættelse af retten til alderspension.

9 Udtalelsen fra Disciplinærrådet og afgørelsen om fjernelse fra tjenesten var genstand for særskilte annullationssøgsmål ved Retten (forenede sager T-34/96 og T-163/96, dom af 19. maj 1999, Sml. Pers. I-A, s. 87 og II, s. 463). Som følge af anlæggelsen af sag T-163/96 til prøvelse af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten hævede sagsøgeren sag T-203/95 med undtagelse af klagepunkterne vedrørende den anfægtede afgørelses gyldighed. Retten tog i den appellerede doms præmis 29 og 30 denne delvise ophævelse til efterretning.

Den appellerede dom

10 Appellanten har for Retten til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede afgørelse påberåbt sig to anbringender om tilsidesættelse dels af vedtægtens artikel 25 og 88, dels af princippet om ligebehandling af tjenestemænd.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 og 88

11 Appellanten har nærmere anført, at Kommissionen ikke havde begrundet den anfægtede afgørelse på tilstrækkelig vis, idet den ikke havde redegjort for

grundene til, at de forhold, som gjordes gældende ham, udgjorde en alvorlig forseelse som omhandlet i vedtægtens artikel 88.

12 Retten forkastede dette anbringende med følgende begrundelse:

»46 Det bemærkes, at ifølge retspraksis skal en afgørelse om suspension af en tjenestemand, som følge af, at den udgør en akt, der indebærer et klagepunkt, begrundes i henhold til vedtægtens artikel 25, stk. 1. Denne begrundelse skal overholde kriteriet i vedtægtens artikel 88, stk. 1, hvorefter ansættelsesmyndigheden kun kan suspendere en tjenestemand straks, såfremt han påstås at have begået en alvorlig forseelse, hvad enten det drejer sig om brud på hans tjenestepligter eller om en overtrædelse af almindelige retsregler (dommen i sagen Gutmann mod Kommissionen).

47 I den foreliggende sag fremgår det af den anfægtede afgørelse, at den alvorlige forseelse, som sagsøgeren påstås at have begået, ifølge ansættelsesmyndigheden svarer til faktiske omstændigheder, der, såfremt de må anses for godtgjort, udgør en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 17 og ligeledes kunne udgøre en tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til vedtægtens artikel 11 og 12.

48 I modsætning til det af sagsøgeren anførte, angiver afgørelsen imidlertid ikke blot, at det pågældende værk i strid med vedtægtens artikel 17 er blevet skrevet og offentliggjort uden forudgående samtykke. Den begrunder desuden på detaljeret vis grovheden af den påståede forseelse. Afgørelsen henviser dels til sagsøgerens lønklasse og stilling som chef for kontor 3 'EMS, medlemsstaternes og Fællesskabets monetære politik' i Generaldirektoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender. Dels citerer den de polemiske vendinger, som er anvendt i bogens titel, det angives, at bogen er blevet offentliggjort i uddrag i avisen *The Times*, og der gøres opmærksom på den reklame og markedsføring, som bogen har været genstand for. Endelig understreges det i afgørelsen, at bogen giver udtryk for en grundlæggende

uenighed i Kommissionens politik, som sagsøgeren ikke desto mindre havde til opgave at gennemføre.

49 Det er også under hensyntagen til disse forhold, at ansættelsesmyndigheden har været af den opfattelse, at sagsøgeren tillige kunne have overtrådt vedtægtens artikel 11 og 12, hvorefter tjenestemanden i sin adfærd udelukkende skal lade sig lede af Fællesskabernes interesser og skal afholde sig fra enhver offentlig meningstilkendegivelse, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver. Sagsøgeren har derfor ikke med rette kunnet hævde, at ansættelsesmyndigheden ikke har redegjort for de forhold, som efter dennes vurdering ville kunne udgøre en overtrædelse af disse bestemmelser. Det skal i denne forbindelse i øvrigt understreges, at det i henhold til vedtægtens artikel 88 ikke kræves af ansættelsesmyndigheden, at denne tager endelig stilling til, om der foreligger en overtrædelse af de i vedtægten fastsatte forpligtelser, men blot at den skal begrunde, hvorfor tjenestemanden påstås at have begået en alvorlig forseelse.

50 Det følger af disse betragtninger, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om at suspendere sagsøgeren fra tjenesten, indtil den over for sagsøgeren indledte disciplinærsag er afsluttet, er tilstrækkeligt begrundet.«

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af tjenestemænd

13 Appellanten anførte, at Kommissionen havde tilsidesat princippet om ligebehandling af tjenestemænd, idet den ikke havde fulgt sin almindelige praksis, hvorefter den uden forudgående kontrol meddeler samtykke til offentliggørelse af

værker, der er udarbejdet af tjenestemænd under tjenestefrihed, og idet der ikke var blevet anvendt en sådan foranstaltning over for andre tjenestemænd, som ubestrideligt havde udvist en adfærd af graverende karakter.

14 Af følgende grunde forkastede Retten ligeledes det andet anbringende:

»57 Ifølge fast retspraksis foreligger der en overtrædelse af ligebehandlingsprincippet, når to persongrupper, hvis retlige og faktiske situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles forskelligt, eller når forskellige forhold behandles ens (jf. Rettens dom af 15.3.1994, sag T-100/92, La Pietra mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 275, præmis 50, og den der anførte retspraksis).

58 Hvad angår argumentet om, at Kommissionen følger en generel praksis, som det i øvrigt ikke er godtgjort eksisterer, hvorefter der ikke skal søges om forudgående samtykke efter vedtægtens artikel 17 inden offentliggørelse af værker, der er udarbejdet af tjenestemænd under tjenestefrihed af personlige årsager, kan det ikke godtgøre en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet det vedrører en anden situation end den, som sagsøgeren befandt sig i. Selv om det antages, at en sådan praksis har eksisteret for så vidt angår værker vedrørende den virksomhed, der udøves af Fællesskaberne i ovennævnte artikel 17's forstand, måtte det blot fastslås — som det fremgår af den anfægtede afgørelse — at alvorligheden af den forseelse, som tjenestemanden påstås at have begået, ikke udelukkende kan godtgøres ved, at der ikke foreligger et forudgående samtykke inden offentliggørelsen, men ved en helhed af omstændigheder i den foreliggende sag, såsom indholdet af det pågældende værk, reklamen, som ledsagede det og muligheden for, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 11 og 12.

59 Med hensyn til sagsøgerens argument om, at ansættelsesmyndigheden ikke havde suspenderet en anden tjenestemand, som, medens han befandt sig i

aktiv tjeneste, havde offentliggjort injurierende skrifter, bemærker Retten, at sagsøgeren ikke har ført bevis herfor, hvorfor dette argument ligeledes må forkastes.

60 Under alle omstændigheder pålægger vedtægtens artikel 88, stk. 1, ikke ansættelsesmyndigheden at suspendere en tjenestemand, som påstås at have begået en alvorlig forseelse, men bestemmer, at ansættelsesmyndigheden 'kan' træffe en sådan afgørelse, såfremt denne betingelse er opfyldt. Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden herved forudsættes at have en vid skønsbeføjelse til at handle ud fra omstændighederne i hver enkelt sag.«

15 Sluttelig frifandt Retten Kommissionen og dømte hver part til at betale sine egne omkostninger.

Appellen

16 I appelskriftet har Connolly nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom og har gentaget de påstande, som han havde fremsat for Retten; han har bl.a. anmodet Domstolen om at anordne en offentliggørelse af domskonklusionen i de i denne doms præmis 7 anførte presseorganer.

17 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes i det hele, og navnlig, at påstandene om erstatning og offentliggørelse af dommen afvises.

Formaliteten med hensyn til appellen

18 I henhold til procesreglementets artikel 113, stk. 2, må der ikke i appelskriftet foretages nogen ændring af sagsgenstanden, som den har foreligget for Retten.

19 Som det allerede fremgår af denne doms præmis 9, tog Retten til efterretning, at appellanten under retsmødet havde hævet sagen, for så vidt den angik ansættelsesmyndighedens afgørelser om at indlede en disciplinærsag mod ham og indbringe sagen for Disciplinærrådet samt hans påstande om erstatning og offentliggørelse af dommen. Retten behandlede således også kun de anbringender, som var påberåbt til støtte for annullation af den anfægtede afgørelse.

20 Som følge heraf kan påstandene om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelser af 6. september 1995 om at indlede en disciplinærsag mod appellanten og af 4. oktober 1995 om at indbringe sagen for Disciplinærrådet, samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning med renter, og om offentliggørelse af dommen derfor ikke antages til realitetsbehandling.

Realiteten

21 Connolly har fremsat tre anbringender til støtte for appellen. Det første vedrører en mangelfuld begrundelse af dommen og en urigtig fortolkning af vedtægtens artikel 88, stk. 1. Det andet drejer sig om en urigtig gengivelse af begrundelsen for den anfægtede afgørelse og om tilsidesættelse af princippet om sagsakters troværdighed. Det tredje omhandler en tilsidesættelse af reglerne om bevisbyrde og af loyalitetsprincippet.

Det første anbringende

22 Med sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 47, 48 og 49 har udtalt, at ansættelsesmyndigheden i overensstemmelse med vedtægtens artikel 25 og 88 på detaljeret vis har begrundet grovheden af den påståede forseelse. Disse artikler pålægger ikke alene ansættelsesmyndigheden en forpligtelse til at påtale en alvorlig forseelse over for en tjenestemand, men også at redegøre for, hvorfor forseelsen begrunder, at tjenestemanden straks skal suspenderes.

23 Det bestemmes i vedtægtens artikel 88, stk. 1, at såfremt en tjenestemand af ansættelsesmyndigheden påstås at have begået en alvorlig forseelse, kan ansættelsesmyndigheden »hvad enten det drejer sig om et brud på hans tjenestepligter eller om en overtrædelse af almindelige retsregler... straks suspendere ham fra tjenesten«.

24 I denne forbindelse fastslog Retten i den appellerede doms præmis 47, at den alvorlige forseelse, som appellanten påstodes at have begået, »ifølge ansættelsesmyndigheden svarer til faktiske omstændigheder, der, såfremt de må anses for godtgjort, udgør en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 17 og ligeledes kunne udgøre en tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til vedtægtens artikel 11 og 12.«

25 Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 48, at den anfægtede afgørelse indeholdt en detaljeret redegørelse for, hvorfor den forseelse, som appellanten påstodes at have begået, var alvorlig, idet den først angav appellantens lønklasse og stilling i Generaldirektoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender; Retten præciserede herefter, at afgørelsen citerede de polemiske vendinger, som er anvendt i bogens titel, og den angav, at bogen er blevet offentliggjort i uddrag i avisen *The Times*, og der blev gjort opmærksom på den reklame og markeds-

føring, som bogen har været genstand for; endelig bemærkede Retten, at det i afgørelsen er understreget, at bogen giver udtryk for en grundlæggende uenighed i Kommissionens politik, som appellanten havde til opgave at gennemføre.

26 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 49 havde præciseret, at det i henhold til vedtægtens artikel 88 ikke kræves, at ansættelsesmyndigheden tager endelig stilling til, om der foreligger en overtrædelse af de i vedtægten fastsatte forpligtelser, men blot at den skal begrunde, hvorfor tjenestemanden påstås at have begået en alvorlig forseelse, konkluderede den i den appellerede doms præmis 50, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om at suspendere appellanten fra tjenesten, indtil den over for appellanten indledte disciplinærsag er afsluttet, er tilstrækkeligt begrundet.

27 Den appellerede dom, hvoraf indholdet af præmis 47, 48 og 49 netop er blevet refereret, er ikke udtryk for en urigtig opfattelse af rækkevidden af vedtægtens artikel 25 og 88.

28 Det fremgår klart af vedtægtens artikel 88, stk. 1, at den eneste betingelse, som skal være opfyldt for, at ansættelsesmyndigheden kan suspendere en tjenestemand fra tjenesten, indtil disciplinærsagen mod ham er afsluttet, er, at han skal påstås at have begået en alvorlig forseelse.

29 I denne sag har Retten i overensstemmelse med vedtægtens artikel 25 med føje kunnet fastslå, at den anfægtede afgørelse indeholdt en tilstrækkelig begrundelse med hensyn til grovheden af den forseelse, som appellanten påstodes at have begået. Ansættelsesmyndigheden var ikke forpligtet til foruden denne begrundelse yderligere at redegøre for grundene til straks at suspendere tjenestemanden, og Retten havde så meget desto mere heller ikke pligt til efterfølgende at undersøge, hvorvidt disse grunde var berettigede.

30 Det første anbringende skal derfor forkastes.

Den andet anbringende

31 Med sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 49 har fordrejet begrundelsen af den anfægtede afgørelse og tilsidesat princippet om sagsakters troværdighed.

32 Appellanten har gjort gældende, at en mulig tilsidesættelse af de forpligtelser, som påhviler tjenestemænd i henhold til vedtægtens artikel 11 og 12, kun er anført subsidiært i den anfægtede afgørelse, og at anvendelse af konditionalis i formuleringen af dette sidste klagepunkt betyder, at de forhold, som påstås at være i strid med vedtægtens artikel 11 og 12, er andre end dem, som allerede er kendt og fremført af ansættelsesmyndigheden i forhold til tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 17.

33 Ifølge appellanten har Retten imidlertid vedrørende samme forhold i den appellerede doms præmis 49 tiltrådt ansættelsesmyndighedens opfattelse af, at appellanten ligeledes kunne have overtrådt vedtægtens artikel 11 og 12.

34 Som Kommissionen med rette har anført, hviler dette anbringende på en urigtig fortolkning af den anfægtede afgørelse.

35 Det bemærkes, at der i anden betragtning til denne afgørelse først henvises til offentliggørelsen af en bog, som er blevet offentliggjort i uddrag i avisen *The Times*, uden at appellanten forinden havde anmodet om og opnået ansættelsesmyndighedens samtykke, hvilket er i strid med vedtægtens artikel 17. I tredje betragtning angives det herefter, at denne bog er en offentlig tilkendegivelse af en

grundlæggende uenighed i den af Kommissionen førte politik og af en modstand mod denne politik, som Connolly havde til opgave at gennemføre. Endelig fremgår det af fjerde betragtning, at Connolly ligeledes »kunne« have tilsidesat de forpligtelser, som påhviler ham i medfør af vedtægtens artikel 11 og 12.

36 Retten har i den appellerede doms præmis 48 og 49 refereret disse forskellige forhold korrekt.

37 Som generaladvokaten har anført i punkt 23 i forslaget til afgørelse, skyldes den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden har anvendt konditionalis, for så vidt angår overtrædelse af vedtægtens artikel 11 og 12, mens den har anvendt præsens indikativ med hensyn til tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 17, selve karakteren af de påståede overtrædelser. Det simple forhold at offentliggøre et værk, hvis genstand vedrører den virksomhed, som udøves af Fællesskaberne, uden at anmode om et forudgående samtykke fra ansættelsesmyndigheden, udgør en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 17, hvilket kan gøres til genstand for en faktisk konstatering. Derimod kræver en undersøgelse af, om der foreligger overtrædelse af vedtægtens artikel 11 og 12, en vurdering af faktiske omstændigheder, som ikke kan foretages, eller der i det mindste ikke kan være endelig på det trin, hvor der træffes en afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 88.

38 Det andet anbringende skal derfor ligeledes forkastes, idet det savner grundlag.

Det tredje anbringende

39 Med sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har overtrådt reglerne om bevisbyrde og tilsidesat princippet om loyalitet under

retsforhandlingerne, idet den i den appellerede doms præmis 59 i mangel af bevis herfor afviste appellantens anbringende om, at ansættelsesmyndigheden ikke havde truffet nogen foranstaltninger med henblik på at suspendere en anden tjenestemand, som havde offentliggjort injurierende skrifter, mens han var i aktiv tjeneste.

40 Appellanten har anført, at han under annullationssøgsmålet havde gjort gældende, at den pågældende tjenestemand blot var blevet irettesat, men at han ikke havde flere oplysninger, eftersom det var ham umuligt at få yderligere oplysninger fra Kommissionen vedrørende tjenestemænd, som var blevet pålagt sanktioner. Ifølge appellanten tilkom det derfor — i henhold til princippet om loyalitet under retsforhandlingerne — den sagsøgte institution at bevise, hvilken praksis den havde fulgt, når en tjenestemand i aktiv tjeneste havde offentliggjort en eller anden tekst uden forinden at have indhentet det nødvendige samtykke.

41 I denne forbindelse bemærkes, at når beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens vurdering af de beviser, der er fremført for den, udgør ikke — medmindre de er gengivet forkert — et retsspørgsmål og er dermed ikke undergivet Domstolens prøvelsesret (dom af 17.12.1998, sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen, Sml. I, s. 8417, præmis 24).

42 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 59, at appellanten ikke havde ført bevis for sit argument om, hvilken praksis Kommissionen havde fulgt i en anden konkret sag om offentliggørelse uden forudgående samtykke, som han havde påberåbt sig. Hertil skal det ligeledes blot bemærkes, at appellanten ikke har fremlagt tilstrækkelige indicier eller oplysninger til, at denne sag har kunnet identificeres, hvorfor Retten med rette har undladt at opfordre Kommissionen til at redegøre for sin praksis på området og godtgøre, at den hverken havde

overskredet sine beføjelser eller tilsidesat princippet om ligebehandling af tjenestemænd.

43 Selv om det antages, at en tjenestemand, som havde tilsidesat forpligtelserne i henhold til vedtægtens artikel 17, stk. 2, ikke var blevet pålagt en sanktion, kan princippet om ligebehandling af tjenestemand under alle omstændigheder ikke fortolkes således, at appellanten kan gøre denne omstændighed gældende for at undgå den sanktion, som han var blevet pålagt.

44 Det tredje anbringende skal derfor tillige forkastes.

45 Det følger af ovenstående, at appellen skal forkastes.

Sagens omkostninger

46 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i sager anlagt af tjenestemænd. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 ikke anvendelse ved appel, der af en tjenestemand eller en anden ansat ved en institution iværksættes mod denne. Appellanten har tabt appelsagen og bør derfor betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Appellen forkastes.**

2) **Bernard Connolly betaler sagens omkostninger.**

Rodríguez Iglesias Gulmann La Pergola

Wathelet Skouris Edward

Puissochet Jann Sevón

Schintgen Colneric

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. marts 2001.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær Præsident